Any XXIX — Vendrell, 8 de Setembre de 1934 — Número 1483

El Baix Penedès

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Vendrell, trimestre, 2'00 ptes; Fora, 2'25; Extranger, 3'00
Número corrent, 20 céntims
ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS
:: REMITITS: 20 CENTIMS LINEA ::
No s'admeten escrits sense firma — No es tornen els originals
ADMINISTRACIÓ: IMPREMTA RAMON

Franqueo concertado

✝

Antoni Font Marió

HA MORT CRISTIANAMENT
en aquesta vila el dia 7 dels corrents
als 63 anys d'edat
(E. P. D.)

La seva desconsolada vídua Filomena Torruella, germans, germans polítics, nebots i demés parents i amics, assabenten a les seves coneixenses tan irreparable pèrdua, pregant-los el tingan present en llurs oracions, per quin favor en quedaran altament agraïts.

Vendrell, Setembre de 1934.

Des de La Habana

No tinc ganes de llegir. Tampoc sento afició a escriure. Estic en moments una mica preocupants perque'm sembla que la setmana entrant tindré d'operar-me de la gorja i del nas. No és res; no és res. Be que ho sento dir, però als 72 anys, anar amb gràcies d' aquesta mena, no'm fa pas feliç. He passat el dia esqueixant papers. Per la tarda ha planat una tempesta elèctrica que ha fet trontollar la ciutat amb els trons i jo la he empresa en la lectura de «Siluetas Romànticas» de Pío Baroja, el nou Acadèmic, d'esquerra, que ha de substituir a l'autor de «La Pasionaria» el general Leopoldo Cano que acaba de morir a una edat ben avançada. Ho sé perquè al revisar la col·lecció de «Ahora» a cal Lluís, cada vegada que trobo un article d'aquest o de un altre, que de moment no puc llegir-lo, arrenco la fulla, me la fico a la butxaca i quan tinc d'esperar, o me'n vaig a fer repós vora el mar, allavors desenfundo els retalls, i vinga llegir a la fresca.

D'aquests articles, en Pio Baroja ha fet el llibre. De manera que és una col·lecció de tipus ja passats, però del temps de la fàccia, de la Isabelinada cap amunt. En els tipus llegits, hi he trobat el Cura Merino, el regicida que em feu recordar la observació, coincidenta també, en la nota de sapiguer que hi hagué dos *curas* del mateix nom. Més endavant he trobat el capítol dedicat al General Pierrard, que jo me'l creia galleg i resulta que nasqué a Seymour (Côte d'or, França) i després que havent sigut amic d'en Prim, aquest me'l va desconsiderar per il·lusionista i capsigrany. ¿Sí? Doncs en quan ho va sapiguer el Pierrard, va fer-se republicà i ja tenim al Vendrell que'm surt per la memòria. En la edat dels meus 10 o 11 anys, el Vendrell tenia una passa de República. Jo no sabia rès de rès. Però sentia cantar, i les cançons van quedar-se inesborrables a la ment.

Allavors anava a cal Crusat, del «Colegio Vendrellense». Ho recordo, perque quan la entrada dels carlins, tenia davant dels nassos la torre del Miquelot, que la canalla vegerem com devallaven les pedres una a una. Per tals rememorances, vaig cosint el davantal dels records.

Aleshores, mica més mica menys, d'haver cantat «A las urnas ciudadanos» que vareig embastar parlant del Xic de les Barraquetes, també haviem cantat:

Viva Blas Pierrard y Orense
Viva Emilio Castelar,
Vivan los republicanos
porque tienen dignidad.

¡Uf! les coses que dèien a estudi, de la República. Tothom seria bon moço. Posarien una anella en les cantonades per a que la gent que trobés una prenda la posés allí per el seu amo. Les coses anirien com una seda. Però ja hi feia la seva també, el tarannà dels «capellans» que per haver fet armes amb la carlinada, la gent cantava, amb música de «Il Puritani»:

A la ciutat de Tarragona,
i a la Plaça de la Font,
hi formarem un tablado
per cremar Carles de Borbon.
Viva el pà
i viva el vi;
¡Morin tots els capellans!
Enterrarem als carlistes
i viva els republicans.

D'aquelles cançons, quedades en la memòria, vaig confegint la història dels dies parvulars. Solsament que més abundaven les notes castellanes que no pas les de casa. I això em fa pensar que venien de terra endintre o portades per els soldats que anaven i venien per la comarca. Encara recordo l'haver vist al Vendrell el pas dels canons que anaven al siti de la Seu de Urgell.

Es confusa la mescolança per causa de la edat en que va desenrotllar-se la pelfcula de la meva infància. De colp i volta, surto del Vendrell per a entafurar-me en la Havana, sense sapiguer rès de la vida, sense les paral·lel·les familiars per a encarrilar-me bé, i sols tenia una empenta catalaníssima dintre de mí que'm creia de bona fé que, com Catalunya, ni pensar-hi: és el millor del món.

¡Vés per on em porta la aclaració de Pierrard! Va fer-se republicà per haver-lo desdonat el General Prim. Hi ha cada cosa en el món que fa perdre les raons del conte.

I això del Prim també porta cua. Perquè avui he llegit que el Sr. Carles Manuel de Céspedes i Quesada, Ex-President de la República de Cuba per uns dies de pugó, en els quals tingué de Secretari de la Presidència al meu amic Emeterio S. Santovenia, autor del tomo 29 de les «Vidas Españolas e Hispano-americanas del siglo XIX» de Espasa-Calpe, té de marxar a ocupar la Embaixada Cubana a Madrid, per la

qual fou nomenat, i és curiós dir que solsament li he parlat dugues vegades i les dugues, per una referència al General Prim.

El món es composa d'accidents i casualitats. Veureu: El P. Fábrega volgué que assistís, un diumenge a la tarda, als Escolapis de Guanabacoa, perque feien una extraordinària funció amb la presència d'homes notables, alguns dels quals serien nomenats socis d'Honor de no recordo què, i entre ells hi estava la meva modestíssima personalitat.

—Miri, Pare Fábrega: per a mí es fà ordre tot el que vosté insinúi. Però jo tinc una junta general a la mateixa hora en que vosté m'indica. I com la obligació té preferència a la devoció, li prometo que en quan pugui desfer-me de la junta, aniré volant a la seva Metropolitana de Guanabacoa.

I així fou. Vaig arribar-hi en el comensament de la segona part, precisament a temps just de rebre el títol del Honor que'm dispensaven. Jo hi anava completament en blanc, sense la menor preparació. Completament ignorant del que anava a fer-se en imposanta realitat. En la escena s'hi descapdellava una pessa dramàtica on el vell Carles Manuel de Céspedes, donava el crit a la Demajagua i feia lliures els seus esclaus. L'autor en ésser aplaudit, va senyalar al fill de l'home històric que ell havia lograt sa presència. I s'aixecà don Carles Manuel de Céspedes amb un aplauso frenessiàstic. Poc sabia ningú que dintre de uns dies vindria la caiguda de Machado y que aquell home aniria a la Presidència de la República. Ningú ho sospitava i l'interessat menys encara.

Doncs heusaquí que el Mestre de Cerimònies, crida al Dr. Monseñor Mendez, i li allarga el títol; i fa un discurs de circumstàncies; després criden a Pepe Sanchez Arcilla, autor còmic de molta simpatia, ex-alumne del Col·legi, i va improvitzar una de les seves bellíssimes «charlas»; i canten al senyor Josep Aixalá, fent un el·logi de la persona, que'm va posar tot plè de rubor; i naturalment, havia de cumplir en no menys exhibicionisme del mostrat pels meus predecessors i amb la requincalla del discurs oportunista.

¡Déu és gran! Dona la casualitat de que aquell mateix diumenge havien publicat els rotatius, un anunci gran de no recordo què, però que tenia un gran retrat eqüestre del General Prim, aquell arrogant quadro de l'Enric Regnault que figura en el Museu del Louvre, de París. Es una bella figura del general ardit, amb un cavall que frena per les rendes, i forma una preciosa glorificació del nostre magnífic paisà. Coincidia, al propi temps, que en la nit anterior m'havia dormit llegint la obra «PRIM. El Caudillo Estadista», del Santovenia, i emboquillo el discurs de gràcies a propòsit del general Prim, i de la presència del fill de Carles Manuel de Céspedes, que «por haber convivido con el General Prim, había aprendido a su vera como se defiende la libertad de un pueblo, y porque en la hazaña del hombre iniciador de esta república, indefectiblemente palpitaba en su heroismo, la gloria revolucionaria de Prim, que infiltró en Céspedes su fiereza y su ímpetu guerrero; y que a mi me producía una de las más grandes emociones de mi vida el poder armonizar las condiciones de Prim, con la presencia del hijo venerable que tenemos entre nosotros, como representación histórica de cuanto hemos visto en escena».

Jo no sé que vaig empatollar-me, deixant que la idea anés desbocada per aquest camí, però el cert és que «allí fué Troya», tot el públic a peu dret, va tributar-me, o mes exacte: va tributar al don Carles Manuel de Céspedes, una commovedora exclamació de goig. Un deliri, una inesperada commoció. Jo mateix no me'n sabia avenir de que don Carles Manuel de Céspedes, abracés al espanyol català que tan bé li havia caigut, recordant al seu pare i la amistat del general Prim...

Després... vingué la revolució. Després el senyor Céspedes ocupà la Presidència i en el primer diumenge de la seva ponderació, sortia jo del Yacht Club a les dotze en punt del migdia, i vaig tenir de fer-me a un costat, perque pogués baixar el President de la República i ésser jo el primer que li donà la mà.

—¿Em recorda, Honorable Sr. President?

—¿Como nó? ¡El del discurso de Prim!

I la gent va quedar-se una mica correguda de que un espanyol li causés tan dolça benvinguda, no essent jo polític ni haver estat mai en el Palau, ni entre la gent de upa. ¡Vès com per dugues vegades hem fet cap i cua!...

I ara me'n recordo del Pere Aldavert, que escrivia cama ací cama allà sobre el que més li passava per la clepsa; i aquí teniu el que antecedeix, com un record d'un vendrellenc, ficat a casa un dissabte en que la pluja per un costat i una preocupació de malaltia per l'altre banda, ha fet aquesta nota, que únicament la bona equiescència vostra és capasa d'acullir amb bondadosa afectuositat.

Passint ho'bé que cauen gotes.

Josep AIXALÁ

Havana, 28 de Juliol de 1934.

N. de la R. Ens plau sobremanera assabentar als nostes lectors que la malaltia a que fa referencia en el present article, ha tingut una feliç solució amb una sencilla operoció quirurgica.

Ens en congratulem, i felicitem al bon amic de La Havana.

Projectes?...

Tenim una panoràmica amb els monuments en projecte, envejable. I diem això perque el que's *tenia* d'aixecar a la memòria del gran Angel Guimerà, el qual s'obrí una subscripció per a dur-lo a terme, per ara i tant no dona fe de vida. Es clar que hi haguè una comissió nomenada a l'efecte i inclusiu s'ha vist assediada per uns senyors que, cansats d'esperar han dit que ja era hora de que fos un fet la realització; a dita enquesta s'ha respost que ells no eren els responsables de que no fos un fet el mentat monument i per alleugerir-se un xic han volgut carregar el tant de culpa a uns tercers, però entre tant i per uns i altres la vergonya dura, i el monument no es veu enclavat.

Segueix a aquest desgavell, un altre, el del malhaurat Pi i Margall que, de tantes transformacions i tants projectes, no sabem pas a que atenir-nos i comencem a dubtar de si a l'ultim el veurem realitzat. Es clar que la paciència nostra és tan gran que creiem tenir-ne un sens fi d'emmagatzemada, per esperar amb resignació el dia de la inauguració si és que abans no morim de consumció.

I ara ve un cas un xic especial. Es el que fa referència al monument de Santiago Rusiñol, enclavat al Passeig Central del Parc de Montjuic, prop de la posta principal de l'Estadi.

Aquest ja està construit, sense soroll s'ha fet tot, inclussiu, alguns diaris ja han portat la fotografía d'ell, ara que si el bon lector hi va trobarà tapat amb un sac tot el bust del gran Rusiñol.

I ves el que son les coses davant d'un cas tan insolit. Per a uns calen anys i anys per dur a terme el que Déu sap, si es veurà i per altre, a la quieta, es una realització ràpida i segura. Aquest dilema ens ha fet meditar sobre la voluntat i l'amor. Tant de bo reflexionessin tots els encarregats de aquests monuments en *projecte* i donguessin la màxima activitat a les idees fent una cosa ràpida i segura perque es pogués dir que'l seny torna a nosaltres, perque si això dura molt ens temem que aquests cassos siguin martellades per el dia de demà i quan arribi una subscripció pública, o una crida al poble, aquest no respongui i faci el sord.

I a pesar de tot no es podria fer-l'hi càrrecs per que tindria raò qua li sobra no mes recordant quant passa en el cas primer. Tant de bò no fos així i tothom estés el seu lloc, que en aquests temps d'exterioritzaments de catalanitat pot ser és el moment de portar-la a dintre també, que per alguna cosa hi ha el cor i l'ànima.

ICAR

Barcelona 5 de Setembre de 1934.

Vendrell i les platges

No és la primera vegada que escrivim en lloança de la nostra vila com a centre d'estiueig i promotor del foment de les joliues platges que s'estenen en el nostre litoral, des de Calafell a les roques de Barà, davant mateix del conegut Arc d'aquell nom que s'aixeca al mig de la carretera que porta a Tarragona.

La vila del Vendrell, bastida en un esportell entre dues carenes muntanyoses, de cara a la mar i ben prop d'ella, on arriba el seu terme municipal, és una vila ben apropiada per esdevenir centre d'estiueig, car la seva situació geogràfica la fa assequible a tots aquells que es dirigeixen a les comarques tarragonines per a vistar-les enduts del renom dels seus cenobis, de les riqueses arqueològiques de la imperial Tarraco, de la bellesa dels seus camps i de les seves muntanyes imposants. Tot aquest turisme ha de travessar la vila del Vendrell i per poc que hom vulgui fixar-s'hi notarà que es troba en una població ben dotada d'aigües, com ho indiquen les seves hortes; i per poca estada s'hi faci s'endevina una vila on es troben tot els articles i tots els recursos avui necessaris en el viure, on hi és agradosa l'estada, amb condicions ben envejables per a explotar l'estiueig que més de quatre viles i ciutats que en viuen no les tenen pas ni en tant al grau ni amb tanta intensitat per a poder acomplir aqueta necessitat que avui s'ha fet quasi imprescindibles entre els habitants de les grans urbs.

Situada la vila a pocs quilòmetres del litoral, és com una retaguarda per al revitualla-ment de les seves platges que van de llevant a ponent i que descriuren somament al sol efecte de justificar la situació privilegiada de la vila capital del baix Penedès. Anem a veure-ho.

Calafell.—La platja calafellenca fins fa pocs anys vegetava dintre aquell ambient peculiar de la gent marinera dedicada a la pesca. El seu ample sorral era envaït per centenars de barques pesqueres i tot i la seva excelent situació ningú no l'havia encara descoberta com a lloc apropiat per l'estiueig. Un dia hom es fixà i en el seu pendent planer en entrar al mar, en l'exuberància dels seus prats i en la seva situació al peu de l'estació del ferrocarril, i s'hi feu la seva primera caseta modesta; a seguit fou imitat per tants, que el municipi formulà un pla d'urbanització que avui quasi resta realitzat. Vingueren també a popularitzar-la les colónies escolars barcelonines bastides sota la pineda de Cal Llagostera i seguidament també li donaren nom els Germans de Sant Joan de Déu que hi bastiren el magnífic Sanatori marítim per a malaltets d'aquestes nafres del raquitisme que corseca les generacions modernes. Avui la platja calafellenca és un lloc agradabilíssim i dotat d'organització social que fa encara més agradós l'estiueig; compta amb un gran nombre de cases-xalets amb ben cuidats jardins, amb un acreditat establiment-hotel i amb una urbanització que serà ben completa si hom realitza el projecte d'un ample passeig marítim construit al llarg del nucli de cases.

Platja de Sant Salvador del Vendrell.—Es la barriada marítima de la vila; el seu origen es confon segles enllà amb la fundació d'aquella i sempre els vendrellencs l'han tinguda com a una prolongació de casa seva. Antigament era lloc de comerç on s'embarcava vi i es desembarcava fusta per a la industria botera, instal·lada a vila amb forta preponderància. Vingué l'estroncament del comerç del vi i amb ell la ruïna dels boters i quedaren allí abandonats, somnolents, mig caiguts, els magatzems que portaren els anys d'or de l'activitat vendrellenca. Prou la campana de l'ermita es planyia en la solitud d'aquelles parets i portes tancades; mes ningú no la sentia, fins que un dia, atrets per aquella solitud, uns vendrellencs iniciaren l'estiueig i altres i altres s'adonaren del repós i exelents condicions d'aquella ampla faixa arenosa on la quitxalla gaudia de valent durant l'estiuada; i deseguida una família ho digué a l'altra i les parets rònegues dels magatzems foren emblanquinades; i alguna reconstrucció hi posà una nota d'optimisme; i vingué la reedificació quasi total, i la vila dotà el seu barri de l'aigua potable que ella gaudeix abundosament, i el gran artista vendrellenc Pau Casals s'hi bastí el seu xalet-refugi, i anà creixent la colònia i transformant l'aridesa en frondosos jardins, i una nova carretera fa avui el miracle del seu creixement; i els petits que jugaven a la platja avui son la joventut que no sap marxar-ne i l'altra quitxalla hi juga... i el seu renom de platja de repòs és ja conegudíssim i porta empenta per esdevenir un lloc ideal per aquells que esperen l'istiu per refer les energies a l'hivern perdudes.

Si un dia visites aquesta platja no serà per tu l'única visita. Aquest és el seu millor elogi.

Comarruga.—A la inversa de Sant Salvador, la platja de Comarruga és freqüentadíssima perquè està tocant a la estació carrilera de Sant Vicens de Calders, enllaç de la xarxa

TUPINAMBA

La **S. A. Tupinamba,** primera en el seu ram, ha instal·lat pel seu compte un establiment original en el carrer de Jaume Ramon, 1, amb servei ràpit dels seus famosos Cafés i Xocolates a preus molt baixos donada sa calitat superior i, a més, amb regals d'objectes ùtils per a la llar.

Compri V. un paquet i quedarà client assíduu

catalana dels ferrocarrils M. S. A., i això fa que sigui conegudíssima del públic penedesenc i de l'alt Camp de Tarragona que hi acut nombrosíssm. A més de l'excel·lència de la platja compta amb un magnífic Hotel i una sèrie de restaurants i xalets que la fan encara més atractiva.

Les aigües que omplen l'estany, des de temps remots han tingut molta anomenada i avui son aplicades amb tot confort per l'establiment balneari Comarruga-Terrasse-Hotel, muntat amb el més exigent confort.

Es aquesta una platja que els diumenges i dies festius es veu visitada per molts centenars de banyistes que en canten les més grans exel·lències, tant per a la popularitat que allí s'hi viu com per l'encant de la seva situació.

* * *

Heus ací tres excel·lents platges vendrellenques, isolades entre si per ample i pla sorral que barra el pas de l'una a l'altra per manca de comunicació i que per fer-ho cal, per part dels que viuen en cada una, traslladarse al Vendrell. Hom ha projectat una carretera que ensems que les unís fos el millor foment per a ellas, car el tu rime així les admiraria. No hi ha dubte que això fora una gran millora; però ningú no es cuida que sigui factible i inclús molts vendrellencs no ho veuen amb bons ulls, car en temen un perjudici; tampoc als de Sant Salvador no els és gaire simpàtica la iniciativa, doncs creuen que perdran la quietut que avui disfruten i diuen que s'hauria acabat la tranquilitat per a la quitxalla.

Nosaltres direm, sincerament, que aquests recels els creiem injustificats i que, lluny de perjudicar, fora molt profitosa, puix sempre el Vendrell tindrà l'hegemonia del revitualament d'aquestes platges i la preferència en les construccions que s'hi basteixin. Ens sembla, que si ben serenament ho pensessin els vendrellencs, lluny de mirar-s'ho amb indiferència, una vegada convenguts de la seva gran utilitat, posarien tot el seu esforç en què fos una realitat.

Al menys no ens expliquem l'aïllament de les platges de Sant Salvador i Comarruga, de tanta utilitat per elles com per al Vendrell.

J. RAMON i BLANC

(De la Veu del Diumenge)

Els "Mirons" a Vilafranca

És com una tradició el que Vilafranca celebri amb tota solemnitat tot allò que té un regust popular; de tot l'alt i baix Penedès és la població que té més cura en presentar la festa major com un bon present de conservació de l'art típic popular i catalanesc. Per això no hi han mancat cap any els balls més diversos i castells: ball de bastons, ball de gitanos autèntics, ball de cercolets, el drac—bèstia imaginària simbolitzant ferotgia—i els castellers de Valls i del Vendrell.

Potser és la única vila que ha soportat heròicament tot el procés de decadència que s'ha operat amb els Xiquets de Valls. Consultant els castells que s'han fet a Vilafranca de 50 anys ençà, es veuria amb claretat la evolució, tant de la decadència com del floreixement. Cal recordar, no més, que 15 anys enrera quasi era l'únic poble on hi anaven castellers.

—

Enguany els castells que s'han fet a Vilafranca tenen una particularitat bastant original. És sapigut de tothom que els dos pobles que rivalitzen fent castells són Valls i Vendrell, i les dues colles que avui van més frec a frec són, la «Colla Nova», de Valls, i els «Mirons», del Vendrell. Doncs bé, per primera vegada enguany les dues s'han trobat front a front a la plaça de Vilafranca.

Els castellers del Vendrell varen fer un paper lluidíssim, malgrat tot però, va servir-los de ben poca cosa l'haver fet: dos cincs de set, tres de set aixecats per baix, quatre de set amb el pilar de cinc al mig, etc., etc., al costat dels de Valls que feren: quatre de vuit, dos de set i quasi el pilar de sis, amb l'aportació d'un castell vendrellenc (un bon castell per cert) que pujà a tots tres castells i pensem nosaltres que, de segur, sense ell no els haurien pogut fer. Diem que sense ell no els haurien pogut fer, basant-nos en la actuació que feren en la festa major de Torredembarra, on els de Valls probaren els tres de vuit i hi pujaren tres de Valls. Això vol dir que si pels quatre de vuit tinguessin quatre terços a ell no el deixarien pujar doncs sapigut és d'ara i de sempre que en puja un de fora quan a Valls no en tenen cap. El mateix passà amb la torre de set i el pilar de sis.

Així, doncs, raonant d'aquesta manera es dona el cas paradoxal que, havent fet més bona feina «tots» els castellers del Vendrell van ésser els mateixos castellers vendrellencs els qui donaren als de Valls la victòria.

Hi haurà qui creurà que potser som excessivament gelosos de les coses que pertanyen al Vendrell, però pensin, per un moment: ¿què haurien dit o pensat a Valls si això hagués passat al revés és a dir, que gràcies a l'ajud d'un castell de Valls els del Vendrell els haguessin passat al davant? Llavors, no sabem ben bé què haurien dit, però... qui sap com s'ho haurien près!

El cas que s'ha donat a Vilafranca temps ha que el prevèiem; i si no el varem exposar abans fou degut a que creguerem que abans de donar-se aquell cas l'excel·lent castell vendrellenc s'hauria a donat de que no està bé que'ls mateixos vendrellencs vagin contra els del Vendrell.

Veritablement ho lamentem.

ESPECTACLES

«Todo está igual; parece que fué ayer...» com canten en una famosa sarsuela, de l'època sarsuelera.

Efectivament; l'altre dia al Tívoli, en la sessió inaugural de la temporada de cinema, s'hi retrovaren totes aquelles cares conegudes, totes aquelles persones que per la assiduïtat en concorrerhi la temporada passada, venen a constituir, en conjunt, un apoi moral de la raò d'ésser allí presents; dones una ullada a la sala, i, mira: La família Tal; sembla que la nena està més ben formada, i que aquest color bronzejat que ha adquirit «a la voreta del mar», li dona un relleu de boniquesa que no tenia abans. Allí, el matrimoni Qual; impertèrrits els dos en els seus seients invariables, seriosos, però afables, com si cumplíssin un deure, una prometença feta en el cambril de la Blanca Tela. Més enllà, oh, més enllà! l'eterna parella d'enamorats, suport mundial del cinema. ¿Són, sempre, els mateixos? No pot assegurar-se; coloquen els caps de una tal manera que's fa difícil veure'ls-hi els rostres. I aquella munió de «cabos sueltos»; i les colletes de jovenets que hi van a flirtejar; i les volaiadisses nenes, a les quals el sarau no'ls diu gran cosa... són parts integrants de la gran família cinemàtica, que deu anar renovant-se, és clar; l'amor i la mort cuiden de canviar els costums i el personal, però ho fan amb tanta parsimònia que és gairebé insensible aquella renovació.

El cronista te la sòrt de gaudir el veïnatge de unes simpatiquíssimes nenes, les quals amb la seva alegroia vèrbola en posar comentaris estil·litzats a la boniquesa de les toaletes de les artistes, i a la lletjor d'alguns actors (també en troben de ben acceptables), li proporcionen una satisfacció tan fonda que les hauria enyorades, si ara no haguessin dit: present! A més; la diferència de gustos posa sovintment un agredolç tan atractívol en les preferències, que li semblaria trobar-se en un andicap intel·lectual. Elles preferiren, diumenge passat, *Lo que sueñan las mujeres,* presentada en un ambient de luxe; en canvi el cronista passà una estona bona presenciant *Se necesita un rival,* de fons moral i ben portada.

I no hi ha d'haver dubte en que elles tenien la raò.

REFRAN

Biblioteca «EL NOSTRE TEATRE»

Sortosament, per al teatre català, el públic s'ha donat compte de la dignitat que impera en les orientacions de l'empresa editora d'aquesta reeixida biblioteca teatral: en són una bona prova l'acurada presentació, la selecció de les obres publicades i el preu popular de 75 céntims (sempre invariable) a que es venen els seus volums.

La merescuda popularitat assolida per «El nostre teatre» i el mèrit de les obres publicades han donat lloc a que els quadres escènics d'arreu de Catalunya les hagin posat a escena o incorporat al seu repertori per a la propera temporada. També sabem, per part ben informada, que algunes de les obres editades per «El nostre teatre» àdhuc seran incorporades al repertori de les companyies professionals que actuaran a la vinent temporada.

Cal reconèixer que «El nostre teatre» amb els encerts que ve tenint, presta un valuós servei al públic, als autors, a les empreses de companyies professionals i als qnadres amateurs.

Palesa l'interès que l'empresa editora posa per ésser útil a tothom el Concurs d'obres teatrals còmiques en tres actes, que acaba de convocar, les bases del qual ha publicat la premsa; inserides a més en el número de «El nostre teatre que ha sortit el dia 1 del mes que som. Aquest Concurs té dues finalitats: la de renovar el repertori d'obres còmiques, avui totalment arcaic, i estimular els autors catalans perquè accentuïn el seu enginy per produir obres d'aquest gènere, el qual compte amb molt de públic.

Son tretze els números publicats i la cura a seleccionar les obres ha arribat al màxim de refinament: s'ha aconseguit la major varietat, tant, en els gèneres com en els autors; per això en el número que ha sortit el dia 1 del mes que som, «El nostre teatre» publica la interessant comèdia en tres actes, «El saltiró de la Cardina», del notable escriptor i conegut publicista Josep M.ª Francés, inspirada en la popular sardana homònima del mateix autor.

Per al proper número, que sortirà el dia 15 d'aquest mes, «El nostre teatre», anuncia la publicació del divertit sainet en dos actes «La sort te cops amagats», del celebrat i aplaudit autor Agustí Collado i, en el «Suplement d'obres breus», la magnífica comèdia en un acte «Una pedra al pas», de l'afortunat autor i excel·lent actor Enric Lluelles. I el que és notable que les dues obres juntes només costaran 75 cèntims.

Agraim a aquesta publicació la reproducció de l'article signat per l'amic Icar insertat en la nostra edició del dia 4 d'Agost, i aprofitem aquesta avinentesa per a encoratjar una vegada més a dita publicació.

"TINGUI CASA PROPIA"

Terrenys a plaços
Fàbriques a plaços
Granges a plaços

Construim sens fiador, en la Capital o Provincia desde 6 mil a 600 mil pessetes, i desde 600 pessetes entrada, i en lletres desde 50 pessetes mensuals.

"EDIFICACIONES MANCOMUNADAS"

Muntaner, 254, junt a Diagonal-Telèfons 78829 i 73146

"TINGUI CASA PROPIA"

INFORMATIVES

COMARCALS

L'Arboç

Inauguració i Benedicció del Museu i Biblioteca Parroquials de L'Arboç del Penedès.

Un dels actes més remarcables anunciats en el cartell de la Festa Major de la vila de L'Arboç, fou la solemne benedicció i inauguració del Museu i Biblioteca parroquials. Aquest acte tingué lloc el dia 27 d'Agost a les 12 del migdia en el salonet on hi ha emplaçat el museu i el local per cercles d'estudis. Hi foren oportunament invitats el Sr. Alcalde i Ajuntament de la vila, la majoria del qual, en sessió ordinària acordà agrair la amable invitació i no assistir oficialment a la festa. L'assistència popular fou molt nodrida. Ocupà la presidència el Sr. Arxiprest del Vendrell, Mn. Joan Guilera i el Sr. Rector de L'Arboç, Mn. Miquel Angli, Prev. S'assentaren en lloc preferent, representacions de la clerecia de les parròquies veïnes; el Dr. Masdexexart; Junta d'Obra de la parròquia; Minoria de «Lliga Catalana» al nostre Ajuntament, Srs. Ll. Romagosa i J. Altet, i d'altres.

El Sr. Arxiprest celebrà la benedicció pronunciant les oracions pròpies del ritual i totseguit Mn. Miquel Angli, Prev. Ecònom de L'Arboç pronuncià un brillant parlament explicant els motius de la creació i formació del museu i biblioteca parroquials, digué detalladament el nombre d'objectes, llibres i revistes i altres donatius amb que compta des d'ara el museu i biblioteca; interessà vivament l'estudi que feu sobre la procedència d'algunes teles i fragments d'una antiga creu de terme i encoratjà a tots els arbosencs a col·laborar-hi per tal de que la tasca sigui ben pròspera i fecunda i llevi magnificència i honor a la parròquia i vila de L'Arboç. A continuació feu ús de la paraula el Revnd. Mn. Joan Guilera, Arxiprest del Vendrell, el qual desgranà una magistral conferència sobre l'art cristià, fent oportunes i escaients aplicacions sobre la cura i estimació a que ens obliguen l s coses antigues, la majoria de les quals ens parlen cor endins de la Fe i el patriotisme dels nostres avis Abans d'acabar la seva brillant dissertació felicità cordialment al Sr. Rector de L'Arboç per la seva felis iniciativa i pel encert en traduir-ho a una realitat; felicità també a tots els col·laboradors i donants, finalment dedicà unes paraules de vibrant invitació a tots els infants i joves per tal de que siguin constants i aplicats en freqüentar el museu i es nodreixin de bones lectures que tan amablement els ofereix la modestissima, però sel·lecta biblioteca parroquial. En acabar fou entussiàsticament ovacionat.

Ens felicitem d'aquesta bella realitat artística i cultural que amb tant d'encert ha sapigut plasmar i dirigir el Sr. Rector de L'Arboç, Mn. Miquel Angli. Augurem fruits abundants per la joventut de la nostra vila i creiem sinceraments que l'interès eminentment local que desvetlla avui el nostre museu, aviat tota la comarca del Penedès l'admirarà com una joia i esdevindrà un centre artístic de visita obligada i una estimable penyora que honorarà la parròquia i vila de L'Arboç.

B. i T.

Notes municipals

L'Ajuntament en la seva darrera sessió va acordar: aprovar l'acta de la sessió anterior; complimentar la correspondència i butlletins oficials rebuts durant la setmana; aprovar el resum de recaptació del mes d'agost, el balanç de comptabilitat del mateix mes i la distribució de cabals per al mes de setembre; aprovar diverses relacions de despeses; que per l'Inspector Municipal veterinari es giri visita d'inspecció a diversos edificis dels carrers d'Albinyana i Barceloneta Alta que es dediquen a l'engreix de porcs; autoritzar l'augment de determinats articles derivats del tocino, en atenció a l'elevadíssim preu que està avui el bestiar en el mercat; auioritzar a Josep Gras Ros per a realitzar obres d'ampliació de la casa numero 15 del Dr. Robert; heure esment de les obres autoritzades per la Comissió de Foment; autoritzar el traspàs de propietat d'un panteó a favor de Gertrudis Carné; posar en coneixement dels actuals propietaris de panteons que durant el termini de 2 mesos els seran cedits gratuitament els terrenys necessaris per a constuir una voravia al voltant dels mateixos; aprovar l'extracte d'acords del mes d'agost; i després de diversos precs i preguntes va aixecar se la sessió.

—

L'Alcaldia prega a tots els veins que per qualsevol circumstància hagin de posar rètols al carrer, que abans de fer-ho portin a l'Ajuntament el text dels mateixos, per tal de procedir a la seva correcció si cal, amb el fi d'evitar que es puguin fer públics aquells la redacció dels quals diu molt poc en favor de la cultura de la vila.

—

El Conseller-Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès posa en coneixement que l'Institut de segona ensenyança «Milà i Fontanals» d'aquella població, obrirà la matricula oficial el dia 10 del corrent a fi d'inscriure tots aquells alumnes que desitgin cursar el batxillerat i el dia 15 del mateix mes donaran començ els examens d'ingrès per a aquells que vulguin fer el primer any.

Josep Aleu Massanet
CORRESPONSAL DEL BANC D'ESPANYA
ADVOCAT-PROCURADOR
Plaça Pí i Margall, 15, 1er VENDRELL

NOVES

Amb el comensament de la setmana comensà també, la verema de les vinyes comarcanes, precipitada a causa dels perjudicis causats per el vent del dissabte. Les operacions del vermar van creixent a mesura que passen els dies, poguent-se predir que la setmana entrant estarem en plena collita.

El Sindicat Agricola vendrellenc obrí el seu celler comunal el dimarts passat, acudint-hi cada dia més carros amb portadores curulles de raïms; la graduació inicial fou entre 10 i 11 graus, si bé el dijous ja era 12 i 13.

El pagés generalment no te mai bona collita; bo serà senyalar que enguany no es queixa.

* * *

LLICENCIES DE CAÇA, D'ARMA I DE PESCA

PLANA

MAJOR, 10, PRAL.-EL VENDRELL

* * *

De nou la calor apreta de debò durant el dia, fent un sol aclaparador que eixuga el terrer ressecat per la ventada del dissabte passat. Sortosament les nits son fresquívoles i llencen humitat al de fora, aguantant la rosada la exhuberància de la vegetació.

* * *

El vent que bufà el dissabte passat, va produir més perjudici del que semblava de primer antuvi, assecant les verdures, malmetent els raïms, trinxant les hortalises i fent caure moltes garrofes i olives. En conjunt equivalgué a una pedregada sorda invisible que se n'endugué molts milers de pessetes.

* * *

CLÍNICA DENTAL
Bartorell
ODONTÓLEG
VISITA A BARCELONA
Cada dia a la tarda de 2/4 de 4 a les 7
Dilluns i divendres fins a les 9
El dimecres no hi ha visita
TORRENT DE L'OLLA, 94, PRAL. 2.ª
TELÉF. 80566 - TRANVÍA N.º 38

* * *

Aquest matí han sigut conduides a la seva darrera estada les despulles mortals del conegut industrial vendrellenc Antoni Font Marió, traspassat ahir victima de traidora malaltia.

Adornava al difunt un esperit d'empresa gens comuna que'l portà a lluitar aferriçadament dintre'l ram de construcció de mosaics i articles per a la construcció a que, de fa anys, es dedicava. Home de imaginació ràpida i bona intel·ligència esdevenia polemista irreductib'e en tots els aspectes, arribant a la polémica escrita, cosa que'l feu col·laborar en moltes ocasions a la premsa vilatana. Republicà radical de tota la vida, era molt conegut en aquelles fileres. Tot i el seu temperament de combativitat, tenia el dò del respecte a tota manera de pensar, i en el fons era un vendrellenc suspirador per l'engrandiment de la vila.

Trametem als seus familiars la expressió del nostre condol en la pena que avui els acora.

* * *

Francesc Badia i Miró
METGE DE L'HOSPITAL CLÍNIC
MUNTANER, 161, PRAL. 1.ª T. 72816
BARCELONA CONSULTA DE 3 A 5

* * *

SENYORA:

A vostè li interessa comprar

les mitges de seda
que al preu de

2'95 Pessetes

es venen a la

Casa Mumbrú

Malla finíssima -:- Colors de Moda

Per dilluns vinent a la nit s'anuncia al Casal Garbí de la nostra barriada marítima de Sant Salvador, un concert intim en el qual hi prendran part els meritissims artistes Concepció Badia d'Agustí, soprano, Blai Net, piano, Enric Casals, violi, i Maurici Eissenberg, violoncel, així com el mestre Robert Gerhard i el gran artista Pau Casals, que acompanyaran al piano les partitures d'obres per ells compostes que se executaran en dit concert.

El programa està compost a la primera part per el «Trio VI en do major» de Mozart; quatre composicions del Mestre Robert Gerhard i cinc d'en Casals, a la segona i «Trio op. 1, n.º 1 en mi bemol» de Beethoven, en la tercera.

Com pot veure el lector es tracta d'un veritable aconteixement musical.

* * *

BENJAMÍ JANÉ
del Col·legi d'advocats de Barcelona
Diumenges, al matí
Dijous,, de 3 a 5
Fonda del Centre

* * *

Tenim entés que la directiva del Centre Industrial està preocupant-se per la organització de la propera Fira de Santa Teresa, a quin fi uns comissionats, dintre breus dies, es proposen visitar els establiments vilatans per a recabar l'ajud indispensable a fi de dur a terme aquella organització amb el propòsit de formalitzar un programa digne de la vila.

SECCIO OFICIAL

ANUNCIO DE BUBASTA

TERESA PAGÉS JANÉ, como tutora de los menores Francisco y Juan Trillas Urgell, anuncia la venta en pública subasta, de una quinta parte y una cuarta parte de otra quinta indivisas, de aquella casa señalada de número treinta i dos sita en la calle de Cristina Alta de esta villa por el precio minimo de doscientas cincuenta pesetas, y a favor del más beneficioso postor, no admitiéndose posturas que no cubran dicho tipo.

La subasta se celebrará en la notaria de Don Pedro Martin Carrera, residente en esta villa, a las diez y ocho horas del dia quince del actual, hallándose en poder de dicho notario los títulos de propiedad y condiciones de dicha subasta para que puedan examinarlos los que quieran tomar parte en ella; previniendose a los licitadores que deberán conformarse con los mismos, sin que se admita después del remate ninguna reclamación por insuficiencia o defecto de los títulos.

Vendrell a cuatro de septiembre de mil novecientos treinta y cuatro.

A ruego de Teresa Pagés que no sabe firmar.—*José Ferret.*

—

REGISTRE CIVIL

Naixaments: Una nena filla de August Rosell Solà i de Francesca Romeu Buxens, Salvador Reventós, 2

Matrimonis: Cap.

Defuncions: Joan Mercadé Giró, de 48 anys, Barceloneta Alta, 31; Antoni Font Marió, de 63 anys, Passeig Castelar, 12.

IMP. RAMON-RAMBLA 4 DE MARÇ-VENDRELL

Es ven una bàscula

suficient per a pesar fins a 650 quilos i en perfecte estat de conservació. Preu mòdic. Informaran a la impremta d'aquest setmanal.

Casa en punt cèntric, en venda

PLANA-VENDRELL

Es ven una pessa de terra

a un quart d'hora de la vila, carretera de Tarragona fins als Codols, de set jornals i mig, plantada de vinya, ametllers i oliveres. Per informes dirigir-se a l'administració d'aquest setmanari.

Es ven una de les dues cases

en que està dividida la finca urbana número 4 del Passeig del 4 de Març d'aquesta vila, coneguda per Cal Cullaré. Indistintament es vendria una o altre. Facilitats de pagament si així convenia. Donaran més detalls a la mateixa casa.